

LBRIS

We know
books

Monah Pimen Vlad

ORFANII

sau

Lacrima din zâmbet

Editura EVANGHELISMOS
2021

IBDIS | We know
Năsterea unei parohii. Parohia „Sfântul Apostol

Andrei”, de Preotul Iconom Stavrofor

Gheorghe Lungu

Carte de bucate alese pentru diabetici,

de Mariana Răbincă

În Colecția „Muzică Bizantină“ au apărut:

Buchet muzical athonit (Vol. 1) –

Dumnezeiasca Liturghie

Buchet muzical athonit (Vol. 2) – *Vecernia*

Buchet muzical athonit (Vol. 3) – *Utrenia*

Buchet muzical athonit (Vol. 4) – *Polieleele*

Buchet muzical athonit (Vol. 5) –

Anastasimatarul

Buchet muzical athonit (Vol. 6) –

Psaltirionul

Buchet muzical athonit (Vol. 7) – *Stibirarul,*

de Schimonahul Nectarie Protopsaltul

Buchet muzical athonit (Vol. 8) –

Doxastarul (I),

de Petru Filanthidis

Buchet muzical athonit (Vol. 9) –

Doxastarul (II),

de Petru Filanthidis

Paraclisul Maicii Domnului

Slujba Învierii

Prohodul Domnului,

de Monahul Nectarie Prodromitul

Slujba Sfântului Acooperământ

Cuprins

Prefață 5

Prefața autorului 11

Capitolul I

Copilăria 13

Capitolul II

Viața în capitală. Un nou început... 45

La editura noastră au apărut..... 86

Capitolul I

Copilăria

Era o dimineață plăcută de primăvară, soarele se ridica pe cer mângâind și încălzind cu razele sale. Andreea s-a trezit când lumina soarelui se juca pe fața ei. Frățiorul ei mai mic, Cristian, încă mai dormea, dar în patul de alături nu mai era nimeni. Se auzea vorbă în bucătărie, așa că s-a ridicat și s-a îndreptat înspre acolo. A văzut-o pe bunica ei îmbrăcată de plecare, iar alături avea un geamantan plin. Mama stătea tristă pe un scaun, se vedea că fusese certată de bunica.

Andreea a privit întrebătoare spre mama ei cu ochii larg deschiși, cu ochii ei negri și frumoși. Atunci mama a luat-o în brațe și i-a zis:

– Micuța mea, să știi că va trebui să plecați pentru un timp cu bunica acasă la ea. Să ascultați de bunica și să ai grijă de Cristian.

– Mami, dar de ce nu vii și tu cu noi?
a zis Andreea și a îmbrățișat-o.

Lăsând-o pe Andreea din brațe, a intrat în cameră și l-a sărutat pe cel mic pe frunte și a ieșit. Apoi i-a chemat și pe cei doi copii mai mari și le-a zis să se pregătească de plecare. Andreea avea doar patru ani, iar frățiorul ei doi ani și jumătate. Mai avea un frățior mai mare, pe care îl chema Daniel, și o soră care era cea mai mare avea opt ani și o chema Sara. De tatăl ei știa că a murit mai demult, dar nu și-l amintea. Acum plecau și de la mama lor. S-a dus în pat lângă frățiorul ei și s-a așezat în genunchi cu fața spre răsărit, unde era o icoană a Maicii Domnului cu Pruncul în brațe, și a început să se roage:

– Măicuța Domnului, te rog să nu o lași și pe bunica să ne părăsească, pentru că nu mai avem pe nimeni. Mama nu ne mai vrea, iar noi suntem mici și nu ne descurcăm singuri. Te rog să ai grijă de noi și să ne ajuți ca să avem de mâncare.

Bunica a venit și a cuprins-o în brațe, ținând-o mult timp așa. Îi auzise

rugăciunea pe care Andreea o făcuse în șoaptă și i-a zis:

– Eu nu am să vă părăsesc și o să am mereu grijă de voi ca să nu vă lipsească nimic.

Ea era profesoară de matematică și acum se gândea și se frământa cum o să aibă grijă de copii și să meargă și la școală ca să predea. Era aproape imposibil, dar trebuia să găsească o cale. Nu era o femeie prea credincioasă și la biserică se ducea mai rar, dar își dorea foarte mult să le dea o creștere foarte bună copiilor.

Știa că fata ei este o fire mai bolnăvicioasă și nu prea se îngrijește de copii. Pleca la muncă și îi lăsa aproape toată ziua singuri în casă. Toată grija cădea pe Sara, care trebuia să aibă grijă de frățiorii ei. Bunica a aflat toate acestea și s-a hotărât să-i crească ea. Știa că nici fata ei nu a avut o copilărie prea fericită, că și ea s-a despărțit de soțul ei pe când fata avea opt ani, iar soțul ei s-a căsătorit din nou, luând-o și pe fată cu el. Din acea căsătorie au mai venit patru copii. Deci a trăit cu mama vitregă și a

trebuit să fie ca un fel de Cenușăreasă în casă. Că mama vitregă își ocrotea copiii ei, iar pe ea o puneau la cele mai grele munci. Toate acestea au făcut-o să nu aibă încredere în ea însăși. De aceea era o fire mai slabă. Și când a ajuns să rămână singură cu patru copii, nu știa să gestioneze lucrurile, făcându-i și pe ei să sufere.

Bunica nepoților, știind toate acestea, a vorbit cu ea și i-a spus că îi va lua și se va ocupa de creșterea lor. Și așa i-a luat de la Oravița din Banat, unde se născuseră, și i-a adus în Teleorman. Și-a dat demisia de la școală și s-a angajat la o fermă de vaci. Ferma avea un bloc cu trei etaje și le-a dat și lor un mic apartament, unde să locuiască. S-au instalat acolo, apoi bunica s-a dus și i-a înscris pe cei mari la școală, iar pe cei mici la grădiniță. După aceea, vorbind cu cei de la fermă, i-a rugat ca atunci când merge tractorul dimineața în localitate să-i aducă pe muncitori, să-i ducă și pe copii la școală și la grădiniță. Deci dimineața se urcau în remorcă și se țineau toți patru unul de altul și, scu-

turați bine, ajungeau la școală. Iar la amiază erau aduși iarăși cu remorca. Sara se îngrijea mereu să-i adune pe toți la tractor. Era ca o pasăre care își ocrotește puii. Vara le era mai ușor, dar iarna le înghețau mâinile când și le lipeau de remorca rece. Numai cine a trecut prin asta poate să înțeleagă. Aici aveau avantajul că nu le lipsea laptele niciodată. Dar era și mult de muncă. Bunica avea grijă de două grajduri. Unul era cu vaci, iar altul cu viței. Dimineața se trezea la cinci și se ducea la grajduri și se apuca de treabă. La șapte venea acasă, îi pregătea pe copii și îi ducea la tractor. Apoi se întorcea și își continua munca. La amiază le pregătea ceva de mâncare și îi lua și pe ei la grajduri. Și o ajutau fiecare după puterile lor. Cei mai mari curățau bălegarul de la vaci cu sapa sau lopata. Bunica îi lăsa să facă după puterea lor. Iar cei mici nu stăteau nici ei degeaba. Luau fân în brațe și se duceau și-l puneau în ieslea vacilor. Greu i-a fost bunicii să se adapteze de la catedra de profesoară la munca în grajd. Dar dragostea față de nepoții ei au făcut-o să

învingă toate greutățile. Era greu și la mulsul vacilor, dar o ușura oarecum că avea o mulgătoare automată, pe care o fixa pe țăța vacii și pe un furtun ce ducea în bidon. Dar nu toate vacile suportau acel aparat și atunci trebuia să le mulgă manual. Timp de două săptămâni au durut-o foarte tare mâinile. Uneori nu mai putea să-și ducă lingura la gură. Dar apoi, încet-încet, s-a obișnuit. Și-a făcut un program bine pus la punct, că doar era profesoară de matematică. Și când avea câte un pic de timp liber stătea de vorbă cu nepoții ei. Și le dădea sfaturi de viață. Era hotărâtă să scoată din ei oameni cumiți și demni. Îi învăța mereu să fie respectuoși cu toți oamenii și, când întâlnesc pe cineva, să spună Bună ziua. Fiind la marginea satului, nu prea mai erau copii în zona aceea. Și, oricât de grea ar fi fost viața, tot mai găseau timp de joacă. Copilăria își spunea cuvântul. Uneori se alergau unul pe altul, alteori se jucau de-a v-ați ascunselea. Jucării nu aveau, doar o minge spartă pe care au găsit-o aruncată pe lângă grajd și se mai jucau cu ea. Când

mai avea timp, bunica ieșea și ea un pic și se așeza pe iarbă ca să mai răsufle și ea și să se lase mângâiată de razele soarelui. Atunci se adunau în jurul ei și o rugau să le spună o poveste. Bunica citise mult la viața ei și avea ce să le povestească. Cristian se așeza de obicei în brațele buncii. Fiind cel mai mic simțea nevoia de dragoste. De mama aproape nu-și mai amintea. Pentru el, bunica și frățiorii erau toată lumea lui. Mai erau și vacile pe care le mângâia pe frunte și vorbea cu ele. El știa că ele îl înțeleg așa după cum îi spusese bunica într-o poveste că Făt-Frumos vorbea cu calul și el îl înțelegea și îl asculta. Sara fiind mai mare avea mereu grijă de ei în lipsa buncii. Mai ales pentru Cristian era ca un fel de mamă atunci când bunica nu era prin preajmă. Iar frățiorii o respectau și o ascultau. De felul ei era o fire veselă, dar uneori o cuprindea tristețea. Ea începuse să înțeleagă că s-ar putea să nu se mai întoarcă la mama lor. Și atunci când nu o vedea nimeni se retrăgea în grădina sau în grajd și începea să plângă. Știa că singurul care poate să-i ajute este